

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Tomasz Radkiewicz

Protokolant:Beata Małyszko

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r. S.

na rozprawie sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

- I. **zasądza od pozwanej K. K. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 11.973,08 zł (jedenastu tysięcy dziewięciuset siedemdziesięciu trzech złotych ośmiu groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi jednak niż odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 8 marca 2017 r. do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 10.902,03 zł (dziesięciu tysięcy dziewięciuset dwóch złotych trzech groszy),**
- II. **zasądza od pozwanej K. K. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 3.802,50 zł (trzech tysięcy ośmiuset dwóch złotych pięćdziesięciu groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,**
- III. **nakazuje ściągnąć od K. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 449 (czterystu czterdziestu dziewięciu) zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.**

Sygnatura akt II C 590/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 30 marca 2017 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej K. K. kwoty 11.973,08 zł wraz odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP nie większymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie liczonymi od kwoty 10.902,03 zł od dnia 8 marca 2017 r. do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz innych kosztów w kwocie 1,50 zł (provizja e-C.).

W uzasadnieniu wskazano, że strony zawarły umowę pożyczki, niemniej pozwana nie wywiązała się z warunków określonych w umowie, co spowodowało powstanie wymagalnego zadłużenia. Wskazano, iż zadłużenie pozwanej zostało stwierdzone wyciągiem z ksiąg banku (...) z dnia 8 marca 2017 r. i składa się na nie kwota kapitału w wysokości 10.902,03 zł oraz kwota niespłaconych odsetek umownych w wysokości 1071,05 zł. Pomimo wezwania pozwana swojego zobowiązania nie spełniła. Odsetki zostały wyliczone od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 4 x stopa kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

Nakazem zapłaty z dnia 10 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k.8).

W piśmie z dnia 3 maja 2017 r. pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. (k.9).

Postanowieniem z dnia 25 maja 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód przekazał sprawę do tut. Sądu, jako sądowi właściwości ogólnej pozwanego (k.16).

W piśmie z dnia 19 października 2017 r. oraz 19 grudnia 2017 r. powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko (k.22, 57).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. prowadzi działalność bankową polegającą m.in. na udzielaniu kredytów i pożyczek.

W dniu 26 maja 2015 r. powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną K. K. umowę pożyczki ekspresowej nr (...) na podstawie której udzielono pożyczki w kwocie 15.139,18 zł do dnia 12 maja 2022 r.

Zgodnie z § 2 umowy ustalono, iż pożyczka oprocentowana jest według zmiennej stopy procentowej, wskazując, iż stopa bazowa pożyczki ekspresowej wynosi 1,74 % w stosunku rocznym, a oprocentowanie pożyczki wynosi 8,88 % w stosunku rocznym. Zgodnie z § 2 umowy rzeczywista roczna stopa oprocentowania pożyczki wynosi 23,60 % w stosunku rocznym. W § 5 ustalono, iż całkowity koszt pożyczki w dniu zawarcia umowy wynosi 6.773,12 zł, natomiast całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę na dzień zawarcia umowy wynosiła 21.155,34 zł. Zgodnie z § 7 pożyczka miała być spłacana w równych ratach kapitałowo-odsetkowych, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 241,82 zł. Raty miały być spłacane co miesiąc w 12 dniu miesiąca.

Zgodnie z 27 umowy wierzytelności banku pokrywane są w pierwszej kolejności na koszty windykacji, opłaty za przesłanie informacji o braku spłaty wymagalnej części zadłużenia, prowizje i opłaty bankowe, odsetki od kapitału przeterminowanego lub od zadłużenia przeterminowanego, wymagalne odsetki za okresy obrachunkowe, kapitał przeterminowany, kapitał. Integralną częścią umowy stanowiła Taryfa prowizji i opłat bankowych dla klientów detalicznych.

Dowód:

- umowa k. 26-31

Tytułem spłaty pożyczki pozwana od 12 czerwca 2015 r. do 30 kwietnia 2016 r. dokonała wpłat 2660,83 zł. Następnie pozwana zaprzestała regulowania spłat pożyczki.

Bezsporne

Pismem z dnia 11 lipca 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia przeterminowanego w całkowitej wysokości 487,15 zł w terminie 14 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy. Nadto poinformowano pozwaną o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację. Pismo to doręczono w dniu 2 marca 2016 r.

Dowód:

- wezwanie k. 35

- potwierdzenie odbioru k. 36

Pismem z dnia 11 sierpnia 2016 r. powód ze względu na brak spłat zadłużenia przeterminowanego wypowiedział pozwanej zawartą umowę. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni od daty otrzymania pisma. Na dzień sporządzenia

pisma kwota zadłużenia przeterminowanego wynosiła 732,54 zł, w tym kapitał 426,68 zł oraz odsetki 305,86 zł. Pismo należało uznać za doręczone w dniu 5 września 2017 r.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy k. 33

- potwierdzenie odbioru k. 34

Pismem z dnia 22 listopada 2016 r. pozwana złożyła wniosek o restrukturyzację zadłużenia z tytułu umowy pożyczki nr (...). Powód poinformował o możliwości wstrzymania czynności windykacyjnych na okres 6 miesięcy oraz spłatę zadłużenia w formie rat w wysokości po 150 zł każda płatnych do 15-go dnia każdego miesiąca, począwszy od grudnia 2016 r. Na skutek nie wywiązania się przez pozwaną z warunków spłaty zobowiązania - pozwana nie dokonała żadnej wpłaty – powód odmówił kolejnej restrukturyzacji zadłużenia.

Dowód:

- pismo z dnia 2 grudnia 2016 r. k. 40

- pismo z dnia 3 marca 2017 r. k. 41

Pismem z dnia 15 lutego 2017 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty wymagalnej wierzytelności w łącznej kwocie 11.906,46 zł w tym kwota 10.902,03 zł tytułem kapitału i kwota 1.004,43 zł tytułem odsetek. Pozwana odebrała korespondencję w dniu 21 lutego 2017 r.

Dowód:

- pismo z dnia 15 lutego 2017 r. k. 38

- potwierdzenie odbioru k. 39

W dniu 8 marca 2017 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) stwierdzający zadłużenie pozwanej z tytułu umowy pożyczki ekspresowej nr (...) w łącznej kwocie 11.973,08 zł w tym kwota 10.902,03 zł tytułem kapitału i kwota 1.071,05 zł tytułem odsetek, naliczanych od dnia 7 marca 2017 r.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg banku k. 32

Pismem z dnia 14 marca 2017 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. poinformował pozwaną o nieuregulowanym wymagalnym zadłużeniu w kwocie 11.988,22 zł jednocześnie wzywając pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia w terminie 7 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pozwana nie uregulowała należności.

Dowód:

- pismo z dnia 14 marca 2017 r. k. 37

Sąd zważył, co następuje:

Wytoczone powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko, co do

gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powód dochodził w niniejszej sprawie zapłaty kwoty 11.973,08 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 10.902,03 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 8 marca 2017 roku do dnia zapłaty. Źródłem przedmiotowej wierzytelności była umowa pożyczki, zawarta w formie pisemnej w dniu 26 maja 2015 r. o nr (...) pomiędzy Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a pozwaną.

Zauważyć w tym miejscu należy, iż stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda, które uznano za w pełni wiarygodne.

Sąd w oparciu o podpisaną przez pozwaną umowę pożyczki ustalił, iż na skutek zawarcia przedmiotowej umowy doszło do powstania pomiędzy stronami stosunku obligacyjnego. Strona powodowa dostarczyła przy tym materiał dowodowy umożliwiający ustalenie, że pozwana nie wywiązała się należycie z umowy, w szczególności zaniechała terminowego dokonywania spłat. To zaś stanowiło podstawę do jej wypowiedzenia i dochodzenia całego zadłużenia jako natychmiast wykonalnego wobec naruszenia warunków udzielenia pożyczki. Dokumenty dostarczone przez stronę powodową były też podstawą do weryfikacji przez Sąd prawidłowości wyliczenia wysokości kwot wskazanych w pozwie, w tym odsetek, których wysokość jak i sposób wyliczenia został przez stronę powodową szczegółowo opisany. W ocenie Sądu wyliczenie to jest prawidłowe, zarówno do przyjętych wartości, jak i wymagalności, a sposób jego dokonania znajduje oparcie w postanowieniach umownych łączących strony.

Pozwana w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty z kolei ograniczyła się do zaprzeczenia, nie przedstawiając jakichkolwiek dowodów na okoliczność np. spłaty zadłużenia, w tym np. w większym zakresie, niż wynikałoby to z dokumentów zaferowanych przez powoda. Tymczasem fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej (wyrok SN z dnia 09.07.2009 r., sygn. akt III CSK 341/08). Pozwany nie powinien ograniczać się wyłącznie do zaprzeczania. Ciężar dowodu w procesie cywilnym nie jest bowiem uzależniony od pozycji, jaką strona zajmuje w procesie cywilnym (por. wyrok SN z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSNC 1970, nr 9, poz. 147. Strona pozwana, nie przedstawiła zaś żadnych skutecznych zarzutów dotyczących podstaw swojej odpowiedzialności, które zostałyby poparte dowodami. W tej sytuacji, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego należało stwierdzić, że powód uczynił zadość obowiązkowi ciężącemu na nim stosownie do treści art. 232 k.p.c. W szczególności powód należycie wykazał wysokość dochodzonego w pozwie roszczenia, przedkładając na tę okoliczność stosowną dokumentację.

Mając na uwadze powyższe - po analizie zgromadzonego w sprawie materiału - Sąd doszedł do przekonania, że przedstawione przez stronę powodową wyliczenia, jako pozbawione błędów merytorycznych oraz rachunkowych należało uznać zasadnymi w całości.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481§1 i 2 k.c. zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Wskazać należy zatem, iż zasadnym okazało się również żądanie przez powoda odsetek od zadłużenia przeterminowanego, w zaakceptowanej przez powoda treści umowy pożyczki - jako czterokrotność stopy procentowej kredytu lombardowego NBP. Wysokość obciążających pozwaną odsetek ustawowych mieściła się bowiem w granicach wyznaczonych treścią art. 359§2² k.c.

Mając na względzie całokształt wyżej poczynionych rozważań, Sąd uwzględnił powództwo w zakresie kwoty 11.973,08 zł, zasądzając jednocześnie odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym nie wyższymi jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie od kwoty 10.902,03 zł od dnia 8 marca 2017 r. do dnia zapłaty o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. zgodnie, z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zauważyć należało, iż w rozpoznawanej sprawie Sąd zasądzając na rzecz powoda kwotę 11.973,08 zł uznał ją za stronę wygrywającą powództwo w całości, co uzasadniało obciążenie w całości strony pozwanej kosztami procesu. Na koszty poniesione przez powoda składa się opłata od pozwu w kwocie 150 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 51 zł, prowizja e-C. w kwocie 1,50 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym ustalone zgodnie z § 2 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w kwocie 3600 zł. Łącznie koszty poniesione przez powoda wyniosły, zatem 3802,50 zł.

W punkcie III Sąd orzekł o nieuiszczonych kosztach sądowych na podstawie art. 505³⁶ k.p.c w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych, jako różnicę między opłatą od pozwu uiszczoną przez powoda w kwocie 150 zł a faktyczną opłatą od pozwu w kwocie 599 zł obciążając nimi stronę pozwaną stosownie do wskazanego powyżej wyniku postępowania.